உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி ௯.] 1917௵ மே௴ [பகுதி ௫.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

முதலாவது பிரபாடகம்.

கண்டம் ௧௦.

குருதேசத்திலே பஞ்சம் வந்தகாலத்தில் சாக்ராயணர் என்ற உஷஸ்தியானவர் பசியால் மிக வருந்தி ஆடிகி என்னும் மனைவியுடன் யானைப்பாகர்கள் வாழுங் கிராமத்தை யடைந்தார்.

௨. அம்முனிவர் கொள்ளைத் தின்றுகொண்டிருக்கின்ற ஒருவனைப்பார்த்து அதில் சிறிது கேட்டார். அவன் இக்கொள் எச்சலாய்விட்டது இது தவிர வேறே யென்னிடத்திலில்லை யென்முன்.

௩. அக்கொள்ளையாவது எனக்குக் கொடு என வாங்கிப் புசித்தார். பின்பு அவன் குடிக்கஜலம் கொடுத்தான். இந்த ஜலம் உச்சிஷ்டமான படியால் தேவையில்லை யென்றார்.

ச. இநதக் கொள்ளும் உச்சிஷ்டம் தானே அனதமாத்திர° சாப்பிட லாமா வென, இச்சமயம் இக்கொள்ளைத்தின்னுவிடில் என துயிர் நீங்கியிருக் கும் ஆகலின் அது தோஷமில்லை. ஜலம் வேறிடத்தில் அகப்படுமென்றார்.

ரு. அக்கொள்ளை யவர்புசித்து மீதியைத் தனது பத்தினிக்குக்கொடுத் தார். அவளும பசிதீர்ந்து அதிற் சிறிது பத்திரப்படுத்தி வைத்தாள்.

சு. அவர் காலையிலெழுந்து தன் பத்தினியைநோக்கி எனக்குச்சிறிது ஆகாரம் கிடைத்தா லதைப் புசித்தபின சமீபத்தில் ஒருவர் செயயும் ராஜ யாகததிறகு ரித்விக்காகப்போய்ப் பணஞ்சம்பாதித்து வருவே னென் றனர்.

எ. அவளிடத்தில் முன்னாள் மிகுதியாக வைத்திருந்த கொள்ளைக் கொடுத்துச் சாப்பிட்டுப் போமென் றனள். *

அ. அவர் ராஜயாகத்திற்குச் சென்று அங்கிருந்த ப்ரஸ்தோத்தாவை யும், உத்காதாவையும், ப்ரதிஹர்த்தாவையு நோக்கி, எந்தத் தேவதையைக் குறித்து நீங்கள் தோத்திரஞ் செய்கிறீர்களோ, அந்தத் தேவதையை நீங் கள் அறிந்து கொள்ளாமல் தோத்திரம் செயவீராகில் உங்கள்தலை வெடித் துப்போகக் கடவதாக வென்றனர். அம்மூவரு மவுனமுற்றனர்.

கண்டம். கக.

இராஜன் அம்முனிவரை நோக்கி நீர் யாரென்றனர். நான் சாக்ரா யணரென்னும் உஷஸ்தி என்றனர்.

உ. நான் தங்களைத் தேடினேன் நீர் அகப்படாமையால் மற்றைய ரைக் கொண்டு நடத்தினேன் என்றனன் ராஜன்.

ங. தாங்கள் மறறைய ரிக்விகளுடனிருந்து யாகத்தை நடத்தவேண்டு மென இராஜா கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு முனிவர் இவர்கள் எனது கட் டளையின்படி யாகத்தில் தோததிரம் செய்க. அவர்கட்கு எவ்வளவு திரவிய மீவாயோ அவவளவு திரவிய மெனக்கும் கொடுக்க-வேண்டுமென்றனர்.

ச. பிரஸ்தோதா உஷஸ்தியென்பவரை நோக்கி எந்தத்தேவதையைக் குறிததுத் தோத்திரஞ் செயகிறாயோ அந்தத்தேவதை யாரென்றனர்.

---

* உஷஸ்தியென்ற முனிபுங்கவராகிய பிராமணோத்தமர் வேதபாரங்கத ராக விருந்தும், அன்னியசாதியானிடம் உசசிஷ்டமாகவிருந்த கொள்ளைவாங் கித் தின்றனரென்றதனால், ஆபத்துக்காலத்தில் தோஷமில்லை யென வேற் படுகிறது.

௫. பிராணன்தானாகத் தேவதை ஏனெனில் எல்லாப் பூதங்களும் பிராணனி லொடுங்குகின்றன, மறுபடியும் அதனிடத்திலேயே யுண்டா கின்றன. ஆகலின் தோத்திரம் பிராணனைச் சேருகின்றது. இவ்வுண்மை யறியாது தோத்திரஞ் செய்தால் தலைவெடித்துப் போமென்றனர்.

௬ பிறகு பிரஸ்தோதா கேட்டதுபோல உத்காதா கேட்டனர்.

௭ ஆதித்யன் என்று பதில்கூறிப் பிரஸ்தோதாவிறகுச் சொன்ன படி சொல்லினர்.

௮. பிறகு உத்காதா கேட்டபடி ப்ரதிஹர்த்தா கேட்டனர்.

௯. அன்னம் என்று பதில் கூறிப் பிரஸ்தோதாவிற்குச் சொன்ன படி சொல்லினர்.

கண்டம் ௧௨.

பகர், தால்ப்யர், கலாவர், மைத்ரேயர் என்ற பெயர்களை வாய்ந்த வொருமுனிவர் அத்யயனஞ் செயய வெளியே போயினர்.

அவருக்கு உபகாரஞ்செய்ய வெண்ணி வேதபுருஷன் தானொரு வெள்ளை நாயாகி மற்ற தேவதைகளைக் குட்டிகளாக அழைத்துக்கொண்டு அம்முனிவர் சமீபத்தில வந்தது. குட்டிகள் பசிக்கிறதெனத் தாயைக் கேட்டன.

௩. காலையில் ஆகட்டுமென்று தாய்நாய் சொல்லிற்று. அச்சமய த்தை முனிவ ரெதிர்பார்த்திருந்தனர்.

௪. அக்குட்டிகள் பஹிஷ்பவமான மென்கிற சாமத்தால் தோத்திரஞ் செய்வதாக ஒன்றுக்கொன்று மேலே விழுந்து 'ஹிம்' என்று சப்தம் செய தன.

௫. ஓம் தின்னப்போகிறோம், குடிக்கப்போகிறோம் தேவனும், வருணனும், பிரஜாபதியுமாயிருக்கத் தகுந்த சூரியன் அன்னத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுக்கட்டும். ஏ! அன்னததிற்குப பதியே அன்னத்வதை யெங் கட்குக் கொண்டுவா என்றன.

மணை வழகு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தீட்சை.

தொகுதி 6. பகுதி 4. பக்கம் 83. தொடர்ச்சி.

இன்னும் இத்தீட்சையின இலக்கணங்களையும் இன்றியமையாக் குண்டமண்டல வேதிகைகளின் இலக்கணங்களையும், மந்திரங்களின் இலக்கணங்களையும், மந்திரங்களைச் செபிக்கும் முறைகளையும் தமியேன் சொல்லும் அதிகாரமுளளேன் அல்லேன் ஆகையால் அவற்றை நல்லாசிரியரையடுத்து அவரை நன்கு வழிபட்டு முறையிற் கேட்டு அறிக. இப்போது தீட்சையின் உற்பத்தியும் பாகுபாடுகளும் ஒருவாறு நிரூபிக்கப்பட்டன.

இனி மூன்றுவதாக இதனை ஈவோர், ஏற்போர் இலக்கணங்களைச் சிறிது ஆராயவாம். ஈவோராகிய ஆசாரியராவார் கங்கை, யமுனை, சரஸ்வதி, நர்மதை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தக் கரைகளையடுத்த தேசங்களும், சுயம்புலிங்கம் முதலிய சிவலிங்கங்கள் உள்ள தலங்களும், கிருஷ்ணசாரம் என்னும் மான் சஞ்சரிக்கும் இடங்களுமாகிய மகாதலங்களைத் தமக்குப் பிறப்பிடமாயக் கொண்டவராய இருத்தல் வேண்டும். உத்தமராகிய பிராமணரும், க்ஷத்திரியரும், வைசியரும், சற்சூத்திரரும் ஆகிய நாற்குலத்தவரும் சிவாசாரியராதற்கு உரியர். காமாதி மனக்குற்றங்களும், உடற்குற்றங்களாகிய மிகநெட்டை, அறக்குறுகல், அறப்பருமை, மிகவெண்மை; மிகக்கருமை, முடம், கூன், காக்கைக்கண், குழிக்கண், இழிக்கண், இடர்க்கண் முதலிய குற்றங்கள் உடையவரும், அநுலோம, பிரதிலோம வம்சத்திற் றோன்றியவரும் ஆசாரியராதற் குரியவா அல்லர். பின்னும் தம்முடைய சந்தானத்திற் கேற்ற ஆசாரியரால் சமயம், விசேஷம், நிர்வாணம், ஆசாரியாபிஷேகம் என்னும் நான்கினையும் பெற்று அதற்குத்தக்க ஆசாரங்களையும் அனுட்டித்து, தம்முடைய ஆசாரியரிடத்திலே பக்தியுடையவராய், காமிகாதி யிருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் வேதம் வேதாந்தம் என்னும் உபநிடதங்களையும் ஐயந்திரிபு அறவோதி யுணர்ந்து அதின்

பயனாகச் சிவபெருமான் ஒருவனே தெய்வம் எனக் கண்டு அவரிடத்தில் அன்புபூண்டு அகப்பற்று புறப்பற்றுகளாகிய யான் எனது என்னும் அகங்காரமமகாரங்கள் நீங்கி, தீக்ஷை செய்விக்கும்போது மலரகிதராகிய சிவபெருமானைத் தன்னிடத்தே தரிசித்துச் சிவோகம்பாவனை செய்து, மலசகிதராகிய ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நீக்கி, பாசம் நீங்குமிடத்து அவ்வான்மாக்களது சத்தினி பாதங்களால் விளையும் குறிகளின் பேதங்களை ஆராய்ந்து அவ்வவற்றிற்கு ஏற்ப சாம்பவி, சத்தி, மந்திரம் என்னும் தீட்சைகளினாலே அவர்களின் மும்மலங்களையும் போக்கி அவ்வான்மாக்களின் உள்ளே சிவபெருமானுடைய பொலிவாகிய திருவடிகளைத் தெரிசிப்பிப்பவரே ஆசாரியர் எனப்படுவார்.

முற்கூறிய சாம்பவதி தீக்ஷையாவது ஞானாசாரியன் திருநோக்கால் பரிசத்தால் செய்யப்படுவது. திருநோக்கால் என்பது மீனானது தன்னுடைய சினையைப்பார்த்த மாத்திரையானே அதனைப்பேதித்துத் தன்னைப் போல் ஆக்குவதுபோலவும், கருடபாவனை செய்பவன் பாம்பினாலே கடிபட்டவனைப் பாம்பாகவும் தன்னைக் கருடனாகவும் பாவித்து அவலோகனம் பண்ணி விஷந்தீர்ந்தவாறே அவனுடைய இளைப்பு நிவர்த்தியாகும் பொருட்டுத் தான் சந்திரபாவனைசெய்து அவனை அமிர்தகலையினாலே அபிஷேகம் செய்ததாகக் கிருபாநோக்கம் செய்வது போலச் சித்பாவனை சித்தனான ஆசாரியன் பாசநிவர்த்திக்காக நிக்கிரக நோக்கமும் ஆன்மாவின் திருப்தியின் பொருட்டு அநுக்கிரகத் தோற்றமும் பண்ணுவதாம்.

பரிசத்தால் என்பது ஆசாரியன் தனது கையிலே சந்தனக்குழம்பைப்பூசி அதைச் சிவாஸ்தமாகப் பாவித்து மந்திர மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானைப் பூசித்துச் சிஷியனுடைய மஸ்தகத்திலே அச்சிவ அஸ்தத்தை வைத்து, ஸ்பரிசவேதியானது ஸ்பரிசித்தமாத்திரத்தே தாம்பிராதி லோகங்களினது களிம்பு நீங்கிச் சொர்னமாவதுபோல, அவனுடைய பாசத்திரயம் நீக்கி அவனைச் சிவனும்படி செய்வது.

சத்தி தீக்ஷையாவது மானததீக்ஷை. அதாவது மனத்தினால் குண்டமண்டலாதிகளை நிருமித்துச் செய்வது.

மந்திர தீக்ஷையாவது குண்டமண்டலாதிகளை ஸ்ரீ காமிகாதி ஆகமங்களில் விதித்துள்ளவாறு இயற்றி ஆகுதி முதலிய கிரியைகளைச் செய்து மாணாக்கனது மலத்தைப்போக்குவது

அவ்வாசாரியர் ப்ரேரகாசிரியர் எனவும் போதகாசிரியர் எனவும் முத்திதாசாரியர் எனவும் மூவகைப்படுவர். ப்ரேரகாசிரியர் என்பார் சைவசமயத்திற்கு யோக்கியரான மாணுக்கர்களை அவர்களுக்குத் திருவருள் செய்தற்கு யோக்கியரான ஆசாரியர் இவர் என்று காட்டி அவரையடையும்படி செலுத்தி உயவிப்பிப்பவராவர்.

போதகாசிரியர் என்பார் சத்திநிபாதம் அடைந்து ஆசாரியனிடத்தில் அன்பு கொண்டு தம்மைத்தேடி யடைந்த மாணுக்கர்களுக்குச் சமய, விசேஷ தீட்சைகளைச்செய்து ஆசாரங்களைக் கற்பித்தருளுவோராம்.

முத்திதாசாரியர் என்பார் கோடையில் களைத்து விடாய்ப்பட்டவர் தாகம் தேடுமாறுபோலத் தம்மை யடைந்த மாணுக்கர்களை ஆறு இரண்டு ஆண்டுகளுள் பக்குவம் பரீக்ஷித்து நிர்வாணதீக்ஷை செய்து அவருடைய பாசத்தைச் சேதிப்பவரேயாவர். இதுகாறும் ஆசாரியருடைய சிறப்பு இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டன. ஆசாரியருக்குப் பொதுவாய் அமைந்திருக்கவேண்டிய இலக்கணங்களாவன:—

குலம், அருள், தெய்வம், கொள்கை, மேன்மை, கலைபயில்தெளிவு, கட்டுரைவன்மை, நிலம், மலை, நிறைகோல், மலர்நிகர் மாட்சி, உலகியலறவு, உயர்குணம் முதலியனவாம்.

மொழிகுண மின்மையும், இழிகுண இயல்பும், அழுக்காறு, அவா, வஞ்சம், அச்சம், ஆடலும், கழற்குடம், மடற்பனை, பருத்திக்குண்டிகை, முடத்தெங்கு ஒப்பன முரண்கொள் சிந்தையுமுடையோர் ஆசிரியராகார்.

இனி ஏற்போருடைய இலக்கணங்களைச் சிறிது ஆராய்வாம். கொலையாதி மகாபாதகங்களை விலக்கியோர் வாழ்விடமாகிய பரதகண்டத்திலே வேதம் வழங்காத நாட்டில் தோன்றாது புண்ணிய பூமியில் உயர்குலத்தில் தோன்றியவராய் சார்வாகம், பௌத்தம், ஆருகதம் முதலிய புறப்புறச் சமயங்களிலும், பாஞ்சராத்திரம் காபாலம், சாக்தேயம் முதலிய புறச் சமயங்களிலும் தோன்றாது சைவசமயத்தில் தோன்றியவராய் பூர்வ புண்ணிய விசேஷத்தால் உள்ளும் புறம்பும் குற்றமற்றவராய், அன்னம், பசு முதலியவற்றின் சிறந்த குணங்களுடையவராய், களிப்பு, மடிமை, மானம்,

காமம், களவு, பிணி, பிணக்கு, சினம், துயில், மந்தம், தடுமாற்றம், தறு கண்மை, பாபம், பொய் முதலிய குற்றங்களற்றவராய், ஆசாரியரை வழிபடலில் பிணங்கிடாதவராய், அவர் குணத்தொடு பழகிக் குறிப்பிற்சார்ந்து இரு என இருந்து சொல் எனச் சொல்லி, அவர் கூறும் விஷயங்களைப் பருகுவதுபோல் எதிர் பார்ப்பவராய, சித்திரப்பாவைபோல் அடங்கிச் செவி வாயாக நெஞ்சுகளனாக கூறியவற்றைக் கேட்டு அவற்றை வெளிவிடாது உள்ளத்து அமைத்து அனுபவிப்பவரே நன் மாணாக்கராவர்.

இப்போது ஏற்போராகிய மாணாக்கருடைய பொது, சிறப்பு இலக்கணங்கள் ஒருவாறு சொல்லப்பட்டன.

இனி நான்காவதாக நன்மாணாக்கராவார் அனுட்டிக்கவேண்டிய முறையினைச் சிறிது நோக்குவாம். சைவ மாணாக்கராவார் சமயி, புத்திரன், ஆசாரியன் என மூவகைப்படுவர். சமயி யாவான் சமயதீட்சை பெற்றுச் சிவாகமங்கள் விதித்தபடி சுத்தோதகத்தில் ஸ்நானம் செய்து தர்ப்பணம் செபம் முதலியன முடித்துச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையும் ஆசாரியனுடைய திருவடிகளையும் மனதிலே தியானித்துக்கொண்டு வீட்டினின்றும் புறப்பட்டுப்போய்த் தூலலிங்கமாகிய கோபுரத்தைவணங்கித் திருக்கோயிலினுட்சென்று பத்திரலிங்கமாகிய பலிபீடத்தையும் இடபதேவரையும் வணங்கி மெல்லிய திருவலகு கொண்டு கிருமிகள் சாகாமல் மேற்படவலகிட்டு ஈன்று அணித்தானதும் நோயற்றதுமான பசுவின் சாணத்தைப் பூமியில் விழுமுன் இலையில் ஏற்று, வாவி, நதி முதலியவற்றில் வடித்து எடுத்து வந்த நீருடனே கூட்டித் திருமெழுக்குச் சாத்தித் திரு நந்தன வனத்திற்குச் சென்று பேசுதலும் சிரித்தலும் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளையறிப் பிறவற்றில் சிந்தைவைத்தலுமின்றிப் பழுதுநீக்கிப் பூக்களைக் கொய்து, பறித்தவுடனே தூசு, ஈ முதலியன தீண்டாவண்ணம் அவைகளைப் பத்திரத்தால் மூடி, அவற்றை இண்டை முதலிய பலவகைத் திருமாலைகளாகக் கட்டிச் சிரத்தையோடும் சிவபெருமானுடைய திருமுடியிலே அவரைத் தீண்டுதற்கு அருகரான ஆதிசைவரைக் கொண்டு சாத்துவித்து இத்திருத்தொண்டு செய்யும் பெரும்பேறு பெற்றேனே வென மனமகிழ்

ந்து தேவாராதி பாசுரங்களை ஓதி, அகிற்கட்டையினாலும் சந்தனம முத லிய பிறகந்தவர்க்கங்களினாலும் தூபம் பணிமாறச் செய்து கபிலை முதலிய பசுக்களின் நெய்யினாலே திருவிளக்கிட்டுச் செல்வத்திறகு எற்ப திருப்பணி கள் செய்வித்து மனங்கசிந்து உருக உரோமம் சிலிர்ப்ப கண்ணீர்சொரியக் காருண்ய ரூபியாகிய சிவபெருமானே! அடியேனுடைய ஜனன மரணத்தன் பங்களை நீக்கி ஆட்கொண்டு அருளல் வேண்டுமெனப பிரார்த்தித்து அழுது வழிபடுவோன் ஆவான்.

இனி புத்திரனான விசேஷதீட்சை பெற்றவனாவான் விதிப்படி நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு, மந்திரதேவர் முதலாயினோர் தர்ப்பணத் தைக் கிரமப்படிச் செய்து அக்கினிகாரியம் முதலிய ஆன்மார்த்தத்தை முடித்துக்கொண்டு முன்கூறியபடி சிவாலய வழிபாடுசெய்து அதிதிபூஜை முதலியனவற்றை யியற்றி ஆசாரியரும் சாதகரும் கூறியவற்றை யன்புறச் செய்பவனே புத்திரன் எனப்படுவான்.

இனி ஆசாரியன் என்பான் சமயம், விசேஷம், நிர்வாணம் என்னும் மூன்று தீட்சைகளையும் பெற்று நித்தியநைமித்தியக கர்மாதிகளைக் கிரமப் படி முடித்து மூவகைச் சித்திகளையும் விரும்பிக் காமிய கர்மத்தையும் செய்து அகப்பற்றும் புறப்பற்றுகளை அறவே நீக்கி இறைவன் திருவடிக் கண் தூங்காமற் றூங்குபவனே ஆசாரியனாவான். இதுவரையில் தீட்சைபெற்றோராகிய மாணாக்கர் ஒழுகவேண்டிய விதிகளைச்சிறிது ஆராய்ந் தோம்.

இனி ஐந்தாவதாக அனுட்டிப்போர் அடையும் பலனை உற்று நோக்கு வாம்.

(இன்னும் வரும்)

W. T. கோவிந்தராஜ முதலியார்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடவுளும் உலகும்.

"ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் ஒன்றே பதிபசுவாம்
ஒன்றென்ற நீபாசத் தோடுளைகாண் — ஒன்றின்றேல்
அக்கரங்க ளின்றாம் அகரவுயி ரின்றேல்
இக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு. (சிவஞானபோதம்.)

"ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோ டத்துவித மாகுநா ளெந்நாளோ" (தாயுமானவர்பாடல்)

உருஷியர்களுள்ளே மிகவும் பேர் விளங்கிய மகான் கவுண்ட் டால்ஸ்டய் அவர்கள் விளம்புவது: "சமயமெனபது மனிதன் வேறுவேறாகிய தனக்கும் இவ்வகண்ட உலகுக்கும், அல்லது அதன் மூல காரணத்துக்கும் ஏற்படுத்திக்கொண்ட சம்பந்தம் அல்லது இயைபு, நீதி எனபது இவ்வியைபைக் கொண்டு தன் வாழ்வை என்றும் நெறிப்படுத்துவது." நாம் அத்துவிதம் எனனும் நூலில் காட்டியபடி அறிவு, உணர்வு, ஞானம் என்பதும் ஒரு பொருள் மற்றைப் பொருள்களுடன் ஒப்பாதலையும், வேறாதலையும் உணரும் உணர்ச்சியென காட்டியிருக்கின்றோம. இவ்வுணர்வி னின்றும் மேலே நம் செயல்கள நிகழுகின்றன. உதாரணமாக நாம் வனத்துக்குச் செல்லும் போது, ஒருபழத்தைப் பார்க்கின்றோம். அதை நாம் முன கண்டதில்லை. அது இன்னதென ஆராயுங்கால், அதற்கு இனமான கனிவர்க்கங்களோடு ஒத்திட்டு அதை உண்ணக்கூடும், அல்லது உண்ணக்கூடாதென முடிவு செய்கின்றோம். இப்படி முடிவு செய்வதில் நாம் கொஞ்சமேனும் பிழைபடில், அக்கனி எவ்வளவு அழகாயும், அவாவையுண்டாக்குவ தாயினும், அதை உண்பதினால் நமக்கு ஊறு உண்டாகும். இவ்வண்ணமே நன்மை, தீமை நமக்கு உளதாவதும், நமக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும உயிர்க்கூட்டங்கட்கும், மற்றைப் பொருள்களுக்கும் உள்ள இயைபுகளை நன்கு உணர்தலாலும், உணராததலாலுமே.

இவ்விதமே உயர்தருஞானம் சமயம் என்பதும். உயர்தரு பொருள்களையும அவைகளின் இயைபுகளை உணர்தலுமாகும். அவ்வவர் கொள்வதில் இவ்வியபுகள் மாறுபட மதங்களும் மாறுபடும். இககோள்களும பார்வை, தேர்ச்சி, அனுபவக் குறைவினாலும், காமம், வெகுளி, மயக்கத்தினாலும், சாதி, பிறப்பு, மானம் என்னும் கட்டுக்குளடங்குவதாலும் உண்மை நெறியில் நில்லாது மாறுபடும். தாங்கள் முன்னிய கருத்துக்கேற்ப நீதி நெறிகளும் பல் வேறுபட்டு அவ்வழிகளில் மாந்தர்கள் மயங்குகின்றனர்.

நிற்க, இவவியைபுகளை ஆராய்ந்து நாம் சென்ற வழியில் பேயன் (Dr. Bain) பண்டிதரின் ஆராயச்சியைத் துணைக்கொண்டு சென்றோம். ('அத்வைதம்' என்னும் நூலில் 'உயிர்மெய்' என்னும் பகுப்பில்) அப்பண்டிதரும் கொடிய நாஸ்திகரெனினும் அவர் செனறமட்டும் நமக்கு உடன்பாடே அவர் நம்மோடு மேற செல்ல இணங்காவிடினும், அப்படி மேற் செல்லுவதில் தடையிடைகள் அவர் காண்பாராயினும் அத்தடையிடைகளைத் தவிர்த்துச் செல்ல மன ஊக்கமில்லா ராயினும், அவர் கருத்துகளை நன்கு மதித்து, அவர் உண்மையினை நன்கு சாடுகின்றோம். அவர் போனமட்டுமே வழித்துறை சுளுவாயிருந்தது நாம் எடுத்த விஷயம் நமக்கு நன்கு விளங்கிற்று. அதில் ஒன்றும் சந்தேகமில்லை. எல்லாம் நம் அனுபவத்தில் அடங்கியுள்ளது. நம்மனுபவத்துக்கு மாறாக ஒன்றும் கண்டதில்லை. சுவானுபவத்தையும் ஆப்த வசனத்தையும் பிரமாணமாகக் காட்டி நம்மை எதையும் நம்பச் சொன்னதில்லை. யுக்தி தப்பியபோது சுருதியையும், சுருதி தப்பியபோது சுவானுபவத்தையும், இதுவெல்லாம் தப்பிய போது, சொல்மாற்ற செப்பிடு வித்தையையும் கடைப்பிடித்ததில்லை. இது காண இயலாத பரமரகசியமென மாந்தர்களை மயக்குவித்ததுமில்லை, நாம் சொல்வது யாவரும் எளிதில் அறியவாகும். நாம் எளிய நடையிற் கூறுகின்றோம். அதை அறிவதும் அரியதெனின் இன்னும் எளிய நடையிற் கூறுவாம.

மேல், நாம் உணர்ந்தும் நம்மனுபவத்தில் வந்ததும், இருபெரும் பகுப்பாகி, இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று முற்றிலும் மாறுபட்டதாயினும், அநந்நியமாய் பிரிக்கப்படாத வகையாய அவற்றிற்கு, மனது, மாயை, அகம், புறம், புருஷன் பொருள், உயிர் உடல், ஆன்மா பாசம், சித்து அசித்து, சத்து அசத்து என ஒரு பொருட் பன் மொழிப்பெயர்கள் ஏற்பட்டதும் கண்டோம். அவை ஒன்றைவிட்டு ஒன்று நீங்காமையையும் இயைபையும் கண்டோம். அவ்வியைபும் ஒருவிதம் நமக்கு விளங்

கக்கூடாதிருப்பதையும் கண்டோம். ஆனால் அவ்வியைபு காரண காரிய இயைபு அல்லவென்றும், ஒன்றின் பின் ஒன்று தொடரும் தொடர்பு இயைபு அன்றென்றும், இடம்பற்றி கூடிநின்றதன்றெனவும், பொருளும், அதன் பகுப்பும அன்றென்றும் ஒன்று மற்றொன்றை இயக்கி விபித்த காரணமாய நிறபதன்றெனவும, வியாபக வியாப்தி சம்பநதம் அன்றென்றும், அல்லது ஒருவித இயைபும் இல்லாததன றென்றும் நாம் உறுதியாகக் கண்டோம். ஆகவே உலக இயற்கைப் பொருள்களில் காணப்படும் எவவித இயைபினும் நாம இதனை உய்த்தறிய முடியாவிடினும், உயிர்மெய, எழுத்துக்கள உதாரணததைக்கொணடு ஒருவாறு உயத்தறிந்தோம. இவை ஒன்றன்று இரண்டன்று 'ஏகமிரண்டென்னுமற் சும்மாவிரு' என்று நம் வளளலாரும் அதை கூறினர். எனினும் இவ்வியைபுக்கும் ஒருவிதப்பெயர் இடவேண்டியதன்றோ? ஆகையால் நம் ஆன்றோர் வேறு பெயர் நன்கு கிடைக்காதவரை 'அத்வைதம்' என்னும் பெயரிட்டழைத்தார்கள். அத்வைதம் என்னும் சொல் இரு பொருளை ஒப்பி, ஒன்றையும் உண்மையல்ல வென்றும், மித்தை யென்றும் ஒதுக்கியதில்லை. இவைகளுக்குள்ள சம்பந்தத்தையே விளக்கி நின்றது. இதில் ஒருவித ஒற்றுமை ஏற்படினும் இருபொருளின் லிங்கம் நசித்ததில்லை. இவ்வியைபை வாயினால் கூறொணாதாயினும், நம்மனசினால் இரண்டாயும் (துவைதம்) இரண்டல்லவாயும் (நத்வைதம்) உள்ள இயைபை உய்த்தறியலாம். இவ்விருமையில ஒருமையாயுள்ள இயைபுக்கு அத்வைதமெனவும், அம்மதத்துக்கு அத்வைதஞானம் எனவும், அதுவே உண்மை முடிவானதால் சித்தாந்த ஞானமென்றும் சொல்லநேர்ந்தது. ஆகவே இஞ்ஞானத்தை, நாஸ்திகர், மாயாவாதியர், (Idealist) இவர்களுடைய ஏகவாதத்தி னின்றும் (moimistry) ரீட்பண்டிதர் (Dr-Reid) ஹாமில்டன் (Professor Hamilton) இவர்களுடைய துவிதவாததகி னின்றும் பாகுபாடு செய்யவேண்டும். பேயன் பண்டிதரும், அவர் இனத்தோரும், தங்களை ஏகவாதிகளெனச் சொல்லிக் கொள்ளுகினறனர். எனின, இந்த ஏகவாதத்தையும், அஞ்ஞாதவாதிகள் (agnustrics) ஏகவாதத்தையுமே பிரித்தும் அறிய வேண்டியிருக்கிறது. உலகவழக்கில் ஒரு சொல் ஒரு சொல் ஒரு பொருளோடு வழங்கிவரும் போது, அதே சொல்லில் வேறு பொருளையும், ஏற்றி வழங்குவது பெரும் மயக்கத்துக் கிடமாகுமே தவிர வேறன்றென்க. ஒரு விதத்தில் நம் மதமும் ஏகவாத மெனவும் கொள்ளலாம்.

உயிர் முற்றும் விஷயீகரித்து நிற்கும் நிலையில் (Pure Objective Condition) உயிர் உடலோடு மடிந்து, உடலேயாய், உடலினின்றும் தான் வேறாகக்காணாது அறிவற்று நிற்கும். அப்படித்தான் கெட்டு அது வதுவாய் நிற்கும்போது ஒரேபொருள், புறப்பொருள் (Object) மட்டும் தான் முனைத்து நின்றது. அப்படி விஷயீகரித்து நில்லாதபோது புற உலகு எல்லாம் நசித்து, உயிர் ஒன்றேயாய் நிற்கும் எனினும் உயிர் இல்லாதவழி, ஒன்றுமே இருந்ததில்லை. உயிர் தனிநிலையில் நின்றபோது வெறொன்றுமே நிலைத்ததில்லை. ஆகவும் ஸ்ரீ மெய்கண்டநாதன் 'ஏகம் வாத்விதீயம் பிரம்மா' என்ற எழுதாமறைக்கு உண்மை உரைத்தவாறு எவ்வளவு பொருத்தமாகக் காண்கின்றோம். இவ்விரு பொருளுடன் மூன்றாவது பொருளாகிய பதி நிச்சயம் கூறுகின்றோம்.

இம்முப்பொருளுக்கு மேலே யாவரும் மேற்பொருள் கூறுவாரில்லை. இம்முப்பொருளுமே எல்லா மதவாதிகளுடைய திரிபதார்த்தமாகும், அம்முப்பொருளின் இலக்கணத்தையும் இயல்பையும் சொல்லுவதில் எவ்வித வேறுபாடுளதாயினும்.

இம்மூன்றாவது பொருளும் காட்சிப் பிரமாணத்தால் ரூபிக்க முடியாதது. ஆயினும் தர்க்க ரீதியாக கருதப் பிரமாணம் (யுக்தி) யால் ரூபிக்க முடியுமென நம்புகின்றோம். வாலதிகர்களாலும், மாயாவாதிகளாலும் தலைக்கப்படாததும், விளக்கப்படாததுமாய எஞ்சி நின்றவை உண்டன்றே. அவற்றினை எவ்வாறு விளக்குவது? இம்மூன்றாவது பொருள் நிச்சயம் கூறுதல், இப்பொருளை மேற்கொள்ளுவதால் பூர்வபட்சிகள் விளக்காதனவற்றை விளக்கவும், உலகியற்கும், நம்மனுபவத்துக்கும், இயற்கை சமபவத்துக்கும், முரணாகாது நிற்கவும் வல்லதேல், அப்பொருளை துணிபொருட்பக்கம் (hypothesis) ஆகக்கொண்டு ஒழுகுவதில் என்ன ஊறு உண்டோ அறிகிலேம். இதனை இன்னும் அதிகமாக விரித்து ஈங்குப் பேச முயலாமல், இறைவனுக்கும் உலகுயிர்க்குமுள்ள சம்பந்தத்தை ஈங்கு ஆராயப்புகுவாம்.

கடவுளுக்கும் நமக்குமுள்ள சம்பந்தம், நமக்கும் நம் உடலுக்கும் நாம முன்னர் கூறிப்போந்த சம்பந்தமேயாகும். ஆகவே இவ்வியைபுக்கும் அத்வைதம் என்னும் பெயரே ஏற்படும். நம்மருந்தவ தாயுமான சுவாமிகளின் கண்ணி யொன்றை நாம் மேற்காட்டியது எவ்வளவு பொருண்மையுடைமையும், அழகுமுடையது. அவரே 'பொய்கண்டார் காணாப்

புனிதமெனு மத்துவித மெய்கண்ட நாதன்' எனப் போற்றும் நம்மை யாண்டவராகிய நாதனே இவ்வத்துவித உண்மையை நம் தமிழ் உலகத்துக்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

உயிர் உடலுக்குள்ள என்னவித இணக்கமோ அவ்விணக்கமே உயிருக்கும் கடவுளுக்கும். கடவுள் சுத்த புருஷன் (Pure Object) உயிர் பொருள் (Object) கடவுள் சுத்த அகம், உயிர் சுதத புரம். கடவுள் சத்து, உயிர் அசத்து. கடவுள் அகமும் சத்துமாக உயிரும் உலகுமே ஒருங்கப் புறமும் அசத்துமாகும், இவ்வுண்மையைத் தேவர் முதற்குறளில் 'உலகு' என்னும் பெயராலேயே உலகையும் உயிரையும் ஒன்றுபடுத்திக் கூறியதையும் ஓர்ந்துணர்க. எனினும் உலகை அசத்தெனக் கூறவும், உயிரையும் அப்பெயராலேயேகூறுவது கொஞ்சம் மயக்கத்துக்கு ஏதுவாகுமெனக்கருதி நம்மான்றோர் உயிர்க்குச் சத்துமல்லாத அசத்துமல்லாத சதசத்து என ஓர் பெயரிட் டழைக்கின்றார்கள். இதன் பொருளும் கடவுளுடனும் மாயை உடலும் வேறாய் அவற்றுள் ஒவ்வொன்றோடு கூடியவழி அதுவாய நிற்பதென்பது. உடலோடு ஒன்றியவழி உடலாயிற்று; அதுபோலச் சிவத்தோ டொன்றியபோது சிவமாயிற்று. உடம்போடு கூடியபோது உடம்பேயாய் தான் கெடுதலின்றித் தான் வேறு தன் உடம்பு வேறெனவும் தன்னையும் உணராது நின்றமையும் கண்டோம். அதுபோல் சிவன் சிவததோடு ஒப்பற்ற இன்பம் அய்க்கும்போது தான் எனவும் கடவுளெனவும் தான் துய்க்கின்றேன் எனவும் உணர்வு கெட்டு நிற்கின்றது. இவ்வுணர்வு நிகழின் ஒன்றுதல் பிறவாது. உயிரேயில்லையேல், மோக்ஷம், அநுபவம், ஆநந்தம் என்பதும் வெறும் பேச்சாகும். இவ்விதமான உயிரின் தன்மைக்கு 'அதுவதுவாதல்' அல்லது 'சார்ந்ததின் வண்ணமாதல்' என்றுபேர் சித்தாந்திகள் சிவஞானபோதம் 3-ம் 4-ம் சூத்திரங்களைப் பற்றுகக்கொண்டு உயிருண்மை கூறும் வண்ணமே, ஏகாத்மவாதிகளும் உயிர் பூதங்களல்ல, பொறியல்ல, கரணங்கள் அல்ல, 24 தத்துவங்கட்கு மேற்பட்டதெனக் கொள்ளினும் அந்நிலையில் இவ்வுயிரின் தன்மையையும், அதற்கும் இறைவனுக்குமுள்ள இயைபையும் நன்குணராமையால் இவ்வுயிரே இறைவனென மயங்கிக் கூறுவார்கள். இப்பொருள்களெல்லாம் 5, 6, 7, சூத்திரங்களில் விளக்கப்பட்டுளது.

6-ம் சூத்திரம் 2-அதி. 5-ம் உதாரணச் செய்யுளில் இச்சத சத்து சத்தாகுமாறு யாங்ஙனம் என அழகாக விரித்திருப்பதை ஆராய்க் கடவது.

"அது வென்னு மொன்றன்றி அதுவன்றே வேறே
அது வென் றறியறிவு முண்டோ - அதுவென
அறிய விரண்டல்லனுங் கறிவுள் நிற்றல
அறியு மறவே சிவம்"

இறை அது வென்று சுட்டப்படும் பொருள் அன்று. அங்ஙனமா யின் சடத்தோடொன்றும். இவ்விறையை அறிய இன்னொரு அறிப வன் வேண்டும். இறைவன் தன்னுள் முற்றிலும கலந்து நிற்றலால் தான்வேறு அவன் வேறாக உயிர் காணமுடியாது. இவ்விதம் சுட்டற்று அசை வற்று அசை வற்று நோக்காது நோக்கும் உயிரே சிவமாம் என்ற படி.

நம் உமாபதி சிவத்தின் திருவருட்பயன் இரண்டாம் அதிகாரத்தை யும் கவனிக்கற்பாலது. இருளில் இருளாகி ஒளியில் ஒளியாகும் பொருள் கள் இப்பூவுலகின் இலதோ எனக் கேட்கிறார். அதற்கு அவர் வேறு இடங்களில் கூறும் விடையும் கண், பளிங்கு, ஆகாயம் என்பதே. கண் இருளில் பார்க்கத் தன் சக்தியற்றும் ஒளியில் அச்சக்தியை மீண்டும் பெறு கின்றது. மற்றவைகளும் (நீரும் இத்தன்மைத்து) இருளில் இருளாகும், ஒளியில் இன்னும் அதிக ஒளியாகும். ஸ்ரீதாயுமான சுவாமிகளும் இவ் வுயிரின தன்மையை பலவிடத்துக் குறிப்பித்தது 'யாதொன்று பற்றின தனியல்பாய நின்று பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்துநீ' யென்று சாதிக்கி றார். ஈங்கு ஒளி என்றது பரமான்மாவும், இருள், மாயை பாசமும், பளிங்கு முதலியன உயிரும் ஆம். ஒளியின்றி இருளுக்கும், இருளின்றி ஒளிக்கும் மாறும் ஓர் உயிர் உளதென நம் இயற்கை அநுபவத்தில் உணரு கின்றோம். இவ்வுயிரும் இறைவனும் ஒன்றெனின் இம்மாறுதலும் இறை வனிடம் செல்லும். 'பிரமவாதின்' பத்திரிகையில் ஒரு ஏகாத்மவாத நண்பர் தம்மை கூறிய அறிவும், உறுதியாகிய உணர்வும் உடையவர்களா கிய ஓர் உயர்தர இனத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளுகின்றார் அவர் இனத் திற் நாம் சேர்க்கோமல் லோமென ஒப்புக்கொள்வேம். எனினும் ஒரே பதார்த்தத்தின் உண்மை உரைப்பார் இயற்கையில் உள்ள இழிவும் குறை வும, பழியும் பாவமும் சிற்றறிவும், சிறு தொழிலும் இறைவனிடம் கூசா மல் எவ்விதம் சுரப்பாற்றுவார். என நாம் அறிகிலேம். கடவுள் அங் ஙனம் அல்லவுறர் எனச் சுருதிவாக்கு உண்டெனின் அது கேட்டதையே கேட்பதென்றும் தோல்வித்தானமாகி உண்மை மறுமொழியாகா.

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பரம்பொருள் அவித்தையினால் ஆரோபிதமாகிக் கோடானுகோடி கண்டபொருள்களாகிற்றென்றும், அது எங்ஙனம் ஆயிற்றென்று ஒரு உபமான முகத்தானன்றி மற்றெவ்வித ருசுவும் கொடுக்காமல அவ்வுபமானமும் எவ்விதத்தினும் குறைபாடுடைத்தாகவும், அங்ஙனம் கூறிய வாயினாலேயே இக்கண்டப்பகுப்பு பொய் பொய்யென்றும், உலகமில்லை, உயிர்களில்லை, உரகரில்லை, நானுமில்லை நீயுமில்லையென்றும்; உடனே நானும் நீயும் தேவர்களும் மக்களும் உலகமும் பரம்பொருளென்றும் கூறுவது கூறிய அறிவினாலும் உறுதியாகிய உணர்வினாலும் பயந்ததாகாது அதிக அசங்கதமாகும்;— அல்லெனின் கடவுள் உயிர் என்னும் பதங்களுக்கு வேறுபொருளே உரைக்கவேண்டி வரும். இச்சிறு மொழியைத் திருமூலநாயனாருடைய இரண்டு திருமந்திரங்களை உதகரித்து நிறுத்துவோம். இத்திருமந்திரங்களைத் தவிர நாம் இது காறும் காட்டிய இருபட்ச நிலையும சம்பந்தத்தையும் நன்கு விளக்கும் வாக்கு பண்டை நூல்களிலேனும் சரி, இற்றை நூல்களிலும் சரி, எந்நூலிலேனும் நம்மவர் காட்டுவாராக.

"மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற்பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற்பூதம்."

(இங்கு மரமென்றது மாததாலாகிய யானைப்பொம்மை)

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூஷணம்
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூஷணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களாம்
தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களாம்."

இவ்விரு மந்திரங்களும் ஒன்றுபோலத் தோற்றினும், வெவ்வேறு பொருளுடையது.

அவற்றை இன்னொரு சமயம் விளக்குவாம்.

ஜே. யம். நல்லசாமி பிள்ளை,
B. A., B. L.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உனக்கு எது வேண்டும்?

இன்பமோ? துன்பமோ?

அன்பான நேசனே! ஒருவனால் அநுபவிக்கப்படுவது இன்பமென்றும் துன்பமென்றும் இரண்டிருக்கிறது, இவற்றுள் உனக்கு எது வேண்டும்,

அநேக சமயங்களில் நீ இன்பமென்று கருதித் துன்பத்தையே யடைகிறாய். இந்த உலகத்திலே சரீரத்தோடிருந்து எப்பொழுதும் அநுபவித்து வரும் அநுபவம் இன்பமானதென்று முன்பு நினைக்கிறாய்! பின்பு அது பல அல்லல்களைத்தந்து வருத்துதலால், இன்பமல்ல. இது துன்பமே யாம் என்று அநுபவத்தால் அறிகிறாய இந்த அநுபவம் உனக்குமாத்திரமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லாமாந்தர்க்கும் உள்ளது. ஆதலால், உலகத்தில் உடம்போடிருந்து அநுபவிக்கும் எவையும் துன்பமே யாமென்று நன்றாக உணர்ந்து கொள்ளக்கடவாய்!

இதை அநேகர் உற்றுநோக்குகிறதில்லை. இந்தச்சரீரமே மேலானதென்றெண்ணுவர். இதை நன்றாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பர். அழகாய உடுக்கவேண்டுமென்பர் தலையிலுங்காதிலும் மூக்கிலும் கழுத்திலும் மார்பிலும் கையிலும் இடுப்பிலும் காலிலும் விரலிலும் இனி யிடமில்லையென்னும்படி நகைபூண வேண்டுமென்பர். அறுசுவையுணவுகளை யுண்ண விரும்புவர். இனியகீதங்களைக் கேட்டுத் திரிவர். மணம்மணம் என்று மோந்து திரிவர். பலசிறப்பு பொருள்களைப் பார்த்துத் திரிவர். அரிவையர் தம்மைத் தழுவித் திரிவர். மாடமாளிகை கட்டி மகிழ்வர். கட்டில் மெத்தை சாமரை கவிகைகள் வேண்டுமென்பர். விளைநிலம் தோட்டம் தோப்புகள் வாங்கி வாங்கிச் சலியாது மகிழ்வர். குதிரைகள் வண்டிகள் ஆடுமாடுகள் வாங்கித் திரிவர். பொருள் பொருள் என்று பேயாப் பறப்பர். எது வந்தாலும் திருப்தி யுண்டாகமாட்டாது. அன்பனே, இவை

யெல்லாம் இன்பந் தருவனவோ துன்பந் தருவனவோ நன்றாக யோசித்துப்பார். பிறந்த ஒருவன் இறக்குமளவும் இவற்றையெல்லாம் அநுபவித்தாலும் ஆசைக்கு ஒருமுடிவுண்டாவதில்லை. இன்னும் வேண்டும் வேண்டுமென்றே எண்ணுகிறான். இவற்றைத் தேடும்பொழுதும் அநுபவிக்கும்பொழுதும் படும் துன்பத்துக்கு அளவில்லை. எல்லாம் முன்பு இன்பம் போலத் தோன்றினும் பின்பு துன்பமாகவே முடியும்,

இந்த உலகத்திலே துன்பம் அநுபவித்தவரன்றி இன்பம் அநுபவித்தவர் ஆர்; ஒருவருமில்லை. அன்பனே! இதைபற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்; உன் அநுபவத்தில் எதையாவது இன்பமாகக் கண்டதுண்டோ; உன் வாழ்நாளில் ஒருநாளாவது ஒன்றையாவது இன்பமாகக் கண்டனையோ; எல்லாம் துன்பமாய் முடிகின்றனவன்றோ; நீ மனக்கவலையின்றியிருந்தது எந்தநாள்? அலைச்சலின்றியிருந்தது எந்தநாள்? ஓடியோடி உலைந்தலைந்து கண்டமிச்சமென்ன! பட்ட துன்பமேயன்றோ! ஒருநாள் இருநாளா! மரண பரியந்தம் இந்தத் துன்பமானால் ஒருவன் உய்வது எப்படி! இந்தத் துன்பம் ஒருபிறப்பிலா, இதைப்போல எத்தனை பிறப்பெடுத்தாலும் அத்தனை பிறப்பிலும் இப்படியே இருக்குமென்றறிவாயாக, நாம் இப்பொழுது பிறந்திருக்கிறோம், இப்படியே முன்னும் பிறந்திருந்தோம். அப்பொழுதும் இப்பொழுதுமுள்ள துன்பங்கள் போலவே அநுபவித்தோம். அதற்கு முன்னும் பிறந்தோம். அப்பொழுதும் இப்படியேயாம் அத்தோடு நின்றதா, அதற்கு முன்னும் முன்னும் எத்தனையோ முறை பிறந்திறந்தோம், இந்த உலகம் உண்டானபோதே நாமும் பிறக்கத் தொடங்கிக்கொண்டோம். அன்று முதல் இன்று வரையில் துன்பமநுபவித்துக்கொண்டே வருகிறோம். பிறப்பிறப்புக்கு முடிவில்லை நாங்கள் அநுபவிக்கும் துன்பத்துக்கும் முடிவில்லை. இத்தோடு முடிந்துவிட்டதா, இந்தச் சரீரத்தை விட்டு இறப்பது நிச்சயம்! இறந்தோமானால் மறுபடியும் வந்து பிறந்தே தீர்வோம். மறுபடியும் பிறப்போம்! மறுபடியும் பிறப்போம்! இப்படி இன்னும் எண்ணில்லாத முறை பிறப்போம். இந்த உலகம் உள்ளளவும் பிறவிக்கு ஒரு முடிவு வரமாட்டாது. உலகந் தோன்றிய காலமுதல் அழியுங்காலமளவும் பிறந்திறந்து திரிவது நமது சுபாவமென்று அறிவாயாக. அம்மட்டோ! இந்த உலகம் அழிந்துபோனால் அத்தோடு போய் விடமாட்டாது. மறுபடியும் உலகம் உண்டாகும் இப்படியே முன்னும் எண்ணில்லாத முறை உலகம் உண்டாகி அழிந்துகொண்டு தொடர்பாய் வந்தது. இன்னும் அப்படியேயாம். நாமும் இந்தத் தொடரில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அவ்வப்பொழுது உலகத்திற் பிறந்திறந்து திரிபவரேயாம் ஆதலால், நமக்கு ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் இப்பொழுதுள்ளதுபோன்ற துன்பங்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கும். இதற்கு ஒழிவுண்டாகவேமாட்டாது. அன்பனே! உனக்கும் இதுகதியேயாம் அப்படியானால் உன் முடிவு என்ன! இப்படியே துன்பத்தை யநுபவித்துத் திரிவதோ, அல்லது இன்பத்தை யடைய முயல்வதோ சொல்லுதி.

இந்த மண்ணுலகத்தை விட்டு மேலுள்ள சுவர்க்காதிகளை யடைந்தாலும் அங்கும் இப்படியேயாம். அன்றியும். அவை நிலையுடையனவும் அல்ல. நாம் பூமியிற் பிறப்போம், சுவர்க்காதிகளை யடைவோம், மீள இங்குவருவோம், நரகிற் செல்வோம், தேவராவோம், மனிதராவோம், மிருகங்களாவோம், பறவைகளாவோம, ஊர்வனவாவோம், நீர்வாழ்வனவாவோம், மரஞ்செடிகளாவோம், மாறிமாறிப் பல பிறவிகளையும் அடைவோம். நாம் செய்துகொண்ட கன்மம் எப்படியோ அதற்கேற்ற பிறவி வரும் ஆதலால், இனி எந்தப்பிறவி வரும், அதன்மேல் எந்தப்பிறவிவரும், அப்பால் எது வரும் என்று ஒருநியதமில்லை எது வந்தாலும் வரும். எது வந்தாலும் நாம் அதை யடையவே வேண்டும். எந்த உலகத்தில் எந்தப் பிறவியை யடைந்தாலும் அங்கெல்லாம் துன்பமேவரும், இன்பமென்பது ஒருபோதும் வரமாட்டாது. ஆதலால், ஒருவன் இன்பமடைய வேண்டினால், உலகவாழ்விற் சிக்காமலிருக்கவேண்டும், எப்பொழுது பிறவி வராதொழியுமோ அப்பொழுது துன்பமும் வராமலொழியும், துன்பத்தை நீக்குதற்கு உபாயம் பிறவாதிருத்தலேயாம், ஆனால், அது எளிதில் வருமோ, வரமாட்டாது. நாம் கன்மத்தைச் செய்கின்றோம், கன்மமாவது புண்ணியபாவங்கள், ஒருநிமிஷமாவது புண்ணியம் அல்லது பாவத்தைச் செய்யாமல் இருக்கமாட்டோம், இரண்டிலொன்றைச் செய்தேதீருவோம், நாம் கன்மத்தை மனத்தாற் செய்கின்றோம், வாக்காற் செய்கின்றோம், காயத்தாற்செய்கின்றோம். இந்த மூன்றாலும் ஓயாமற் செய்துகொண்டேயிருக்கின்றோம். இதற்கு ஒரு முடிவுமில்லை, கன்ம ஏற்றத்துக்கு ஓர் அளவுமில்லை. இந்தப் புண்ணிய பாவ கன்மங்களே பிறவிக்கு வித்தாம், வித்து நிலத்தில் விழுந்தபோது மரம் முளைத்தல் நிச்சயமாம், அதுபோல நாம் கன்மத்தைச் செய்தபொழுது அதனாற் பிறப்புண்டாதலும் நிச்சயமேயாம், புண்ணிய கன்மம் மேலே போக்கும் பாவ கன்மம் கீழே தள்ளும், புண்ணிய பாவங்களிற் சிலவகைக் கன்மங்கள் பூமியிலிழுக்கும், இவ்வாறு கன்மவசத்தினாலே நாம் மேலும் கீழும் நடுவுமாகிய மூன்றிடத்தும் மாறிமாறிச் சுழன்றுகொண்டே திரியவேண்டிவரும், ஆதலால், இந்தச் சுழற்சிக்கு முடிவுண்டாகவேண்டும், கன்மம் அற்றால் இதுவும் அறும்; கன்மம் அறுவதென்றால் எளிதானகாரியமோ!

நாம் கன்மத்தை அறியாமை வசத்தாற் செய்கின்றோம். அந்த அறியாமையே அஞ்ஞானமென்று சொல்லப்படுவது. அஞ்ஞானம் ஆணவமலத்தால் வந்தது. அந்த ஆணவம் நேற்றின்று உண்டானதன்று; அநாதியே செம்பிற் களிம்புபோல நாமுள்ளவன்றே நம்மோடு தொடர்ந்துள்ளது. அந்த ஆணவ மிருக்குமளவும் அஞ்ஞானம் நீங்கமாட்டாது. அது நீங்காதவரையில் நாமும் அறியாமை யுடையவராய்ப் புண்ணியபாவ கன்மங்களைச் செய்துகொண்டே திரிவோம். அதனாற் பிறவி யுண்டாகிக்கொண்டே யிருக்கும். ஆதலால், எல்லாவற்றுக்கும் மூலமாகிய ஆணவமலவேர் அறவேண்டும். ஆணவமற்றால் கன்மமும் இல்லை, மாயையுமில்லை,

பிறவியுமில்லை, துன்பமுமில்லை, அன்பனே! ஆணவம் மாயை கன்மமாகிய மூன்றையும் ஒழித்தவன்றே சுகம்வரும், இல்லாவிட்டாற் சுகம் வரமாட்டாது, துன்பமே வரும்.

நாம் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலு முடையோம். இந்த மல மாயை கன்மங்களை அகற்றிக்கொள்ளத்தக்க வல்லமை நம்மிடத்தில்லை அதுபற்றியே இவற்றின்பால் அகப்பட்டுக் கொண்டு விழிக்கின்றோம். முற்றறிவும் முற்றுத்தொழிலு முடையவர் சிவபெருமான். அவர் தம்முடைய வல்லமையினாலே இந்த மூன்று பாசங்களிலும் அகப்படாது அநாதிமுத்தராயிருக்கின்றார். அவருடைய வல்லமை இந்த மூன்று பாசங்களையும் அகற்றிவிடும், அந்த வல்லமையைச் சிவசத்தியென்றும் அருளென்றும் அறிவுடையோர் கூறுவர் அந்தச் சத்தியாகிய அருளை நாம் அடையவேண்டும். அதை யடைந்தால் அது நம்மிடத்தே தங்கி நின்று நம்மை வருத்தும் மலமாயை கன்மங்களை நீக்கிவிடும். நீக்கினால் இந்தத் துன்பங்கள் பின்புவரா; இதுவே பிறவியை நீக்கி இன்பத்தை யடைதற்கு உபாயமாம். சிவபெருமான் பெருங்கருணை யுடையவர். அவரை நாம் அடைந்தால் தமது சத்தியினாலே நம்மைக் காப்பாற்றுவார், மலமாயை கன்மங்களை நீக்கி நித்தியமான பேரின்பத்தை நமக்குத்தருவார்.

இந்த இரண்டில் உனக்கு வேண்டுவது எது? இன்பமோ துன்பமோ? கூறுதி! இன்பம் வேண்டுமானால் அவனுடைய திருவடியைச் சரணடைகுதி! இதுவே நல்ல மதியாகும்.

அ. பழனிவேலாயுதம் பிள்ளை,
காரைக்கால்.

வடமொழிச் சிவஞானபோதமும், மாறுபட்ட உரையும்.

சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களுட் சிறந்த வடமொழிச் சிவஞானபோதத்திற்கு ஸ்ரீமாந் வெ. குப்புசாமி ராஜு அவர்கள் உரையொன்றெழுதி அதனைத் "தத்துவப்பிரகாசிகை" என்னும் பெயரால் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள். அதைக்கண்ட சைவசித்தாந்திகள், பதி-பசு-பாசம் (கடவுள்-உயிர் கட்டு) என்னும் முப்பொருள்களும் அநாதி நித்தியவல்து என்பதை வச்சிரதம்பம்போல்நாட்டும் இச்சிவஞான போதத்திற்குப் "பிரபஞ்சமும்பொய, பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான (முதல்) காரணமான மாயையும்பொய, பிரமம் ஒன்றேயுள்ளது" என்னும் ஏகாத்மவாதக்கொள்கையை மேற்கொண்டொழுகும் ராஜு அவர்கள் உரையெழுதப் புகுந்தது பெருந்தவறேயெனக் கூற, அதனைக்கேட்ட ஏகான்மவாதிகளுள் ஒரு சிலர் "இங்ஙனங் குறைகூறுவது என்னை? ராஜு அவர்கள் இயற்றிய உரையுள் ஒரு தவறேனும் எடுத்துக் காட்டியன்றோ இவ்வாறெல்லாங் குறைகூறுதல் வேண்டும்" எனக் கூறுதலின், இன்னோரன்னார் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டாக இச்சிறு

பத்திரிகையில் அடங்கத்தக்க ஓர்சிறு விஷயத்தைமாத்திரம் தொட்டு ஸ்தாலிபுலாக நியாயமாக ஒரு சிறிது விளக்குவாம். அது வருமாறு:—

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்,

விதந்த்யக்ஷாணி பும்ஸார்த்தாந் நஸ்வயம் ஸோப்பி ஸம்புநா |
தத்விகாரி சிவஸ்சேன்ன காந்தோ அயோவத்ஸதம நயேத் ||

(ராஜா அவர்கள் உரை.)

அவதாரிகை. இனி அவ்வாத்மா அறிதலும், சுதந்தரமாயின்றிச் சிவனாலேயறியு மென்பதனைக் கூறுகின்றார்.

பதவுரை. அக்ஷாணி ஆத்தான் பும்ஸா விதந்தி — இந்திரியங்கள் விஷயங்களைப் புருஷனாகிய ஜீவனாலறிகின்றன, — ஸ: அபி — அச்சிவனும்-ஸ்வயம்ந — தானே அறிகிறதில்லை, —ஸம்புநா — சம்புவினால், நயேத் — அறிகின்றான் (எனபது முதலியன).

விசேட உரை.

இதனால் இந்திரியவாயிலாகப் புருஷன் அறிவதுபோல் சீவன் வாயிலாகச் சிவனே அறிகின்றான. சீவனுக்குச் சுதந்தரமான அறிவில்லை யென்பது பெறப்படடது. அது சூரியன் நேரே பிரகாசித்தற் கேதுவாகாத இருட்டறையிலுள்ள பதார்த்தத்தினை ஒரு கண்ணாடியினது சாயாப்பிரகாச வாயிலாக விளக்குவதுபோலச சிவன் அவித்தையினால் மறைபட்டுள்ள பிரபஞ்ச விஷயங்களை அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப சிதாபாஸ வறிவாகிய ஜீவாத்மாவின் வாயிலாக அறிவன் என்பதனால் பொருந்துமாறு காண்க.

ஈண்டு இவ்விசேட உரையில் இநதிரியவாயிலாகப் புருடன் அறிவது போல்சீவன்வாயிலாகச் சிவனே அறிகின்றான் என்கின்றாகளே. இது "அவ்வாத்மா அறிதலும சுவதந்தரமாயின்றிச் சிவனாலே அறியும்" என்ற அவதாரிகை உரைக்கும் "அச்சிவனும தானே அறிகிறதில்லை; சம்புவினால் அறிகின்றான்" என்ற சூத்திர உரைக்கும் மாறுபட்ட உரையேயாமன்றோ! யாதினாலெனின், அவதாரிகையும் சூத்திரமும் சிவனாலே சீவன் அறியுமெனக்கூற, விசேடஉரை சீவனாலே சிவன் அறிவன்; எனக் கூறுதலினாலென்க.

இனி, சிவபெருமானுக்கு சுவதநதரமாய் அறியும் அறிவு இல்லையென்று விளக்கிய இவவுரையை இவ்வளவில் விடடுவிடாது, பிரபஞ்சவிஷயங்களைச் சிவன் சுவதந்தரமாய் அறியாது சீவாத்மாவின் வாயிலாக அறிதற்குள்ள காரணத்தையும் ஓர் திருட்டாந்த வாயிலாக விளக்கியுள்ளார்கள். அதாவது "சூரியன் நேரே ... ... ஜீவாத்மாவின் வாயிலாக அறிவன்" என்பதாம். இதனால் சீவனுக்குக் குருத்துவத்தையும் சிவனுக்கு சிஷ்யத்துவத்தையும் சூட்டியுள்ளார்கள அன்றோ! எவ்வாறெனில்; சிவன அவித்தையால் மறைக்கபபட்டு அறியாதிருந்த பிரபஞ்ச விஷயங்களைச் சீவனே சிவனுக்கு அறிவித்தமையாலென்க எனனை? "எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் ஆவன்" என்றபடி (பிரபஞ்ச விஷயங்களை) அறிவித்த சீவன் குருவாதலுமவனாலறிந்த சிவன சிஷயனாதலும் ஏற்புடைத்தாகலின்.

இனி, இவ்வுரையின் கண்ணே "சிவன் அவித்தையினால் மறைபட்
டுள்ள பிரபஞ்ச விஷயங்களை அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப சிதாபாஸ அறிவா
கிய ஜீவாத்மாவின் வாயிலாக அறிவன்" எனக் கூறுகின்றார்களே; இவ்
வவித்தையும் அந்தக்கரணமும் சடப்பொருளாமன்றோ! இவர்கள் கொள்
கையின்படி சுஜாதீய, விஜாதீய, சுவகத பேதரஹிதமான பிரமம் ஒன்றே
உளபொருளாகவும், விஜாதீயமான சடப்பொருள் எங்கேயிருந்து முளைத்
தது? அதிலருவப்பொருளாகிய பிரமம் எவ்வாறு பிரதிபிம்பித்தது? அந்
தக்கரண முதலிய சடகாரிய உலகிற்கு அநாதி நித்யமான சடப்பொரு
ளொன்று குடத்திற்கு மண்போன்று முதற்காரணமா யிருத்தல் வேண்டு
மன்றோ! அங்ஙனமின்றிச் சித்துப்பொருளான பிரமத்தினின்றும் சடப்
பொருளான பிரபஞ்சந் தோன்றுமென்பது அசம்பாவிதமேயாம்.

இனி, பிரமம் சர்வவியாபகப் பொருளாகலானும், அதற்கன்னியமாக
வேறுபொருள் இருத்தற் கிடமின்மையாலும், பிரமப் பொருளினின்றே
பிரபஞ்சப்பொருள் தோன்றுமெனக் கொள்ளவேண்டுமெனின்; வேண்டா.
என்னை? ஓர் உருவப்பொருள் இருக்குமிடத்தில் வேறுமோருருவப் பொருள்
இருத்தல் கூடாதேயன்றி ஓர் அருவப்பொரு ளிருக்குமிடத்தில் மற்று
மோர் அருவப்பொருள் இருத்தல் கூடாதென்றாவது உருவப்பொரு ளிருத்
தல் கூடாதென்றாவது கூறுதலடாதாகலின். ஆகவே பிரமம் சர்வ வியா
பகப் பொருளாயிருப்பதுபற்றி அதினின்றே சடப்பொருளாகிய பிரபஞ்
சம் தோன்றுமென்பது அசம்பாவிதமேயாமெனத் துணிக.

இன்னும், ஓர் வியாபகப் பொருளிருக்கு மிடத்தில் மற்றுமோர் அரு
வப்பொருளும், உருவப்பொருளும் இருத்தல் கூடுமென்பதனை, ஆகாயத்
தினிடத்து வாயுவாகிய அருவப்பொருளும், மண்ணாகிய உருவப்பொரு
ளும் இருத்தல் கண்டு தெளிந்திடுக.

இனி, சர்வவியாபகம் என்பதின் பொருள்தான் என்னை? ஓர் வியா
பகப்பொருள், மற்றும்பல வியாப்பிய வியாத்திப்பொருள்களை வியாபித்
திருத்தல் என்பதேயன்றோ! அற்றாக, சர்வவியாபகப் பொருள் இருக்கு
மிடத்து மற்றுமோர் பொருளிராதெனக் கூறுவது எவ்வாறுபொருந்தும்?
சற்றும் பொருந்தாதென விடுக்க.

ஆகவே, சித்துப்பொருளாகிய பிரமத்தினின்றே பிரபஞ்சமாகிய சடப்
பொருள் தோன்றுமெனக் கூறுவது, உலகாயதரென்னும் தேகான்மவாதி
கள் பிருதிவிமுதலிய நாற்பூதக்கலப்பான சடதேகத்தினின்றும், சித்தாகிய
தேஹி (ஆன்மா) தோன்றுமெனக் கூறும் நாஸ்திகக்கூற்றேபோல்வ தொன்
றன்றிப் பிறிதன்றெனத் தெளிக.

இங்ஙனமாக, இவ்விரு கொள்கையினரும் இன்னும் பலவகையிலொற்
றுமையுடையராகவே காணப்படுகின்றனர். எவ்வாறெனின், இவருள்
தேகான்மவாதிகள், வேதசிவாகமங்களால் வரைசெய்துணர்த்தும் அநாதி
நித்தியப்பொருள்மூன்றில் பாசப்பொருள் ஒன்றையே உளதெனக்கொண்டு

பசுப்பொருள் பதிப்பொருள் இரண்டிற்கும் நாத்திகூறுவர்; ஏகான்மவாதிகள் இப்பொருள் மூன்றில் பதி பிரமப் பொருள் ஒன்றையே உளதெனக்கொண்டு பசுபபொருள் பாசப்பொருள் இரண்டிற்கும் நாத்திகூறுவர். தேகான்மவாதிகள் நல்வினை, தீவினை, புண்ணியபாவம், சுவர்க்கநரகங்களைப் பொய் என்பர்; ஏகான்மவாதிகளும் இவைகளைப் பொய்யென்றே கூறுவர்.

இதனைக் கந்தபுராணத்தில் சுக்கிராசாரியர் சூரபத்மனுக்கு உபதேசித்த ஏகான்மவாதக் கொள்கையினின்றும் தெளிந்திடுக.

இங்ஙனம் உள்பொருள்மூன்றில் இரண்டுபொருள்களை இல்பொருளெனக் கூறுவதிலும், புண்ணியபாவாதிகளை இல்லையெனக் கூறுவதிலும் இவ்விரு கொள்கையினரும் ஒற்றுமையுடையராயிருப்பவும் இவருள் ஒருகொள்கையினரை நாத்திகர் எனவும், மற்றொரு கொள்கையினரை ஆத்திகரெனவுங்கொள்வதற்குக் காரணம் யாதோ அறியேம்! உள்ளதை இல்லதெனக் கூறுங் கொள்கையெல்லாம் நாத்திகக் கொள்கையேயாமெனத் துணிக.

இன்னும், பிரபஞ்சகாரியத்திற்குப்பிரமத்தை உபாதான காரணமாகக் கொள்ளின், உபாதானகாரணப் பிரமத்தைப் பிரபஞ்சமாகக் காரியப்படுத்தும் வினைமுதலாக வேறுமோர் பிரமம் வேண்டப்பட்டுத் துவித பிரமங்கள் (இரண்டு பிரமங்கள்) சித்தித்து இவர்கள் ஏகான்ம வாதத்தைத் துவிதப் பிரமவாத மாக்கிவிடுமெனத் துணிக.

இனி, இவ்வாறெல்லாங் கூறுவதென்னை? ஓர் சிலந்திப்பூச்சியானது நூலாகிய காரியத்தைத் தன்னிடத்தினின்றும் தானேயுண்டாக்கி அக்காரியத்திற்குத் தானே நிமித்தோபாதானகாரணமா யமைதல்போலப் பிரமமும் பிரபஞ்சமாகிய காரியத்தைத் தன்னிடத்தினின்றும் தானேயுண்டாக்கி இக்காரியத்திற்குத் தானே நிமித்தோபாதானகாரணமாய் அமையுமெனின்; அமையாது. என்னையெனின்? சிலந்திப்பூச்சி நூலை யுண்டாக்கியது தனது தேகமாகிய சடப்பொருளினின்றேயன்றி, தனது ஆன்மாவாகிய சித்துப் பொருளினின்றன்றாகலான். இத்திருட்டாந்தமும் நிமித்தகாரணப்பொருள் வேறு, உபாதான காரணப்பொருள் வேறு என்பதையே நாட்டிவிட்டமையாலென்க. ஆகவே ஏகாத்மவாதிகள் கூறும் நிமித்தோபாதான காரணவாதம் சுருதி, யுக்தி, அநுபவங்கட்கு முற்றும் விருத்தமானதெனவும், சைவசித்தாந்திகள் "காரணகாரியங்கள் முதல்துணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண் திரிகைபண்ணுமவன் முதல் துணைநிமித்தம், தேரின்மண் மாயையாகத் திரிகைதன் சத்தியாக, ஆரியன் குலாலனாய் நின்றாக்குவன் அகிலமெல்லாம்." என, அதாவது ப்ரபஞ்ச காரியத்திற்கு அநாதி நித்தியப் பொருளான மாயையைஉபாதானகாரணமெனவும், சிவசத்தியைத் துணைக் காரணமெனவும், சிவனை (பிரமத்தை) நிமித்தகாரணனெனவும் கூறும் பரமாதார நிமித்தகாரணவாதமே சுருதியுக்தி அநுபவங்கட்குமுற்றும் பொருத்தமாமெனவுங் கொள்க.

இனி இவ்வாறாகவெல்லாம் பிரமப்பொருளினின்று பிரபஞ்சப்பொருளுண்டாகுமெனவும், பிரமம் அபிந்ந நிமித்தோபாதான காரணமாயிருக்கு

மெனவும், மற்றும் பலவாறாகவும் கூறுவது, வியவகாரிகதசையிலன்றிப் பாரமார்த்திகதசையில் உண்மையில் இன்றாம். உண்மையில் இவையாவும் மித்தையேயாமெனில்; உலகத்தை மித்தையென (பொய்யென) க்கொள்ளவே இவ்வுலக காரியப்பாட்டின் சாட்சியித்தைக்கொண்டு, உண்டெனத் துணியப்பட்ட பிரமமும் மித்தையாய, அதனை யடையக்கருதி ஏகாத்மவாதிகள் செய்யும சாதன சதுஷ்டயங்களும் மித்தையேயாய், அதனைக்கூறும் சுருதிகளும் மித்தையேயாய அதனை உபதேசஞ்செய்யும் ஆசாரியரும், உபதேசமும் மித்தையேயாய, உபதேசத்தைக்கேட்கும் மாணக்கரும் மித்தையேயாய முடிந்து, முத்தியடைதற்காக யாரும் எம்முயறசியுஞ் செய்ய வேண்டுவதின்றெனத் துணிவிக்குமாதலின் இவ்வாறு கூறுவதும் நாத்திகக் கூற்றேயாமெனத் துணிக.

இனி. மேற்கூறியவாறு அவதாரிகைக்கும் சூத்திர உரைக்கும் மாறுபட்டதாகவும், மற்றும் பல ஆசங்கைகட்கு இடந்தரத்தக்கதாகவும் ராஜு அவர்கள் கூறிய வடமொழிச் சிவஞானபோத உரையை ஸ்ரீமாந். பண்டிதர் கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள் "சுருதியர்த்தத்தைச் செவ்வேவிளக்கி, வருதலினதுதான் மனமறு நெறிபெற. விழைவோர் தமக்கு விருந்துபோல்வதாம்" எனவும். தழைசெறிகடுக்கைத் தண்ணருளாளன், அருணெறி காட்டு மற்புதத் தீபமாமெனவும் புகழ்ந்து போற்றியதும்,

"முந்நூல்கண் முழுதுணர்ந்த மெய்கண்டார்போ லொருநூன்முற்றுவாறு
தன்னேரில் சிவஞான முனிவரர்போ லோருரையைத் தரவல்லாறு [ந்
பின்நூலுக் கொப்பதொரு நன்னூலுமிந்த மகாபாடியம்போ
லன்னுவலர்போற்று பாடியமு நாவிலத்தி லில்லையில்லை."

என அறிஞராற் கொண்டாடப்பட்ட ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிக ளுரையை மற்றையோர் உரையோடுசேர்த்து "சிவஞானபோதமதற்குப் பொருளறியாம, லேதம்நிறைய வியற்றினர்பலர்" எனவும் "அவ்வுரைமக்கட் கரணுகாது வெவ்வியதீமை விளைத்துவருவ" தெனவும் இகழ்ந்து தூறியதும் அம்மம்ம! கொடிதினுங் கொடிதே.

இனி இவ்வாறாகத் திராவிடமாபாடிய கர்த்தராகிய சிவஞானசுவாமிகள் உரையை, வெவ்வியதீமை விளைத்துவருவதெனக் கூறுவதற்குங் காரணமுண்டு. அதாவது; சிவஞானபோதத்திற்குச் சுவாமிகள்செய்த சிற்றுரையும் திராவிடமாபாடிய மென்னும பேருரையும் வெளிப்பட்டு அநேக ஏகாத்மவாதிகளைச் சைவசித்தாந்திகளாக்கி ஏகான்மவாதக் கொள்கைக்குவெவ்விய தீமைவிளைத்தும், சைவசித்தாந்த கொள்கைக்கு செவ்விய நன்மை விளைத்தும் வருவதேயாம்.

ஏனைய பகுதிகட்கும் விரிந்த மறுப்பு புத்தகரூபமாக வெளியிடப்படும்.

தெ. ச. சுப்பிரமணிய பிள்ளை,
சைவசித்தாந்தசபைக் காரியதரிசி, தூத்துக்குடி.

சமாச்சாரங்கள்.

பெங்களூர் தண்டு சித்தாந்த வகுப்பு—இவ்வகுப்பில் மேமீ 12, 13உ களில், சித்தாந்தசரபம்-அஷ்டாவதானம்-சிவஸ்ரீ கலியாணசுந்தர யதீந்திர சுவாமிகள் அக்கிராசனத்தின்கீழ அனேக தமிழுபந்நியாசங்களும், திவான்பகதூர் K. P. புட்டண்ண செட்டியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின் கீழ் ஆங்கிலேய உபந்நியாசமும் நடந்தேறியன.

இச்சித்தாந்த வகுப்புத்தாபகராகிய ஸ்ரீமான் V. S. ஆறுமுக முதலியாரவர்கள் இவ்வருடம் வெளியிட்ட Tract No 10-ல் அடியில்வருவாறு எழுதியிருக்கின்றனர். "சித்தாந்த பத்திரிகையை ஆதரிப்பது ஒவ்வொரு சைவரின் அத்தியாவசியகமான கடமையாகும் அதற்கோர் மனுவுசொல் விக்கொள்ள விருப்பம் அதாவது விருப்பமுள்ள பெங்களூர் நேயர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சித்தாந்த வகுப்பின் ஆதரவிற்கு மாதம் ஆறணாவிற்குக் குறையாமல் சந்தாசெலுத்திவந்தால், ஒவவொருவருக்கும், "சித்தாந்தம்" என்னும் பததிரிகை தருவித்து இலவசமாகக் கொடுக்கப்படும். இநத விதமாகச் சென்னைச் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்துக்கு நம்மூரார் உதவி செய்வது சுலபமாகும்."

திருமங்கையம்பதி (பேட்டை) சைவசமய சன்மார்க்க சங்கம்—இச் சங்கத்தில், மேமீ 13, 14உ களில், மதுரை பிரமஸ்ரீ கலியாணசுந்தர பட்டரவர்கள் தலைமையின்கீழும், 15உ மறைத்திருவன்-விருதை சிவஞான யோகிகள் தலைமையின்கீழும் நானகாவது யாண்டு நிறைவுவிழா கொண் டாடப்பட்டது.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் சைவ சித்தாந்த சபை—மேமீ 7, 8உ களில், ஆண்டிபட்டி ஜமீன் ஸ்ரீமான் S. R M. M. Ct. பெத்தாச்சி செட்டியார் R. A.S. அவர்கள் அக்கிராசனத்தின் கீழ்மூன்றாவது ஆண்டு நிறைவிழா கொண்டாடப்பட்டது.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜம்—இச்சமாஜத்தினர் எப்ரல்மீ 30உ, மேமீ 4, 26உ களில் சென்னை மயிலாப்பூர் பிள்ளையார் தோட்டத்தில முறையே ஆசிரியர் மாதவச்சிவஞான முனிவரர், உமாபதிசிவாசாரியர், தெய்வச் சேக்கிழார் இவர்கள் திருநட்சத்திரங்களைக் கொண்டாட, சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சிகாமணிகள் பலர் பற்பல மகோபந்நியாசங் கள் செய்தனர்.

சென்னைச் சிவனடியார் தலயாத்திரைச் சங்கம்—இம்மாதம் 19, 20உ களில் இச்சங்கத்தினர் தெய்வச்சேக்கிழார் திருநட்சத்திரத் தன்று அவர் அவதாரத்தலமாகிய குன்றத்தூர்க்சென்று அங்கு அவர் மகோற்சவங்கொண்டாடி, திருநாகேச்சரம், கோவூர் தரிசனஞ்செய்து ஆங்காங்குத் தேவாரபாராயணம், சைப்பிரசங்க முதலியன நடத்தித் திரும்பினர்.